

Brief landelijke dag

door Anneke

Vandaag zouden we bij elkaar zijn op de Landelijke Dag. We zouden samen zijn en voelen dat je er niet alleen voor staat. We zouden luisteren naar voordrachten van Anneke, de ouderraad en een spreker en 's middags workshops doen: dialogen oefenen, dansen of spellen spelen met Onno. We zouden eten van elkaars zelfgebakken taarten en koeken en tussen de middag soep. We zouden kletsen met elkaar, nieuwe verhalen horen en oude bekenden tegenkomen. We zouden samen zijn en aan het einde van de dag weer vervuld naar huis toe gaan.

We doen het niet. De corona is nog te veel aanwezig om op een ontspannen manier met elkaar verbinding te maken, en het ging juist over verbinding. Maar in het voorjaar in april gaan we het zeker weer proberen.

Ja, dit jaar staat in het teken van corona. Alles waarvan we dachten dat het echt niet anders kon, blijkt toch anders te kunnen. De scholen, het vervoer, het bij elkaar zijn, onvoorstelbaar. Maar we hebben er ons wonderwel toch weer aan aangepast. Het duurde een paar weken en toen namen we de draad weer op.

Ik heb zelf enorm veel geleerd over online-cursussen geven. Dat maakt het nu ook mogelijk voor ouders, die geen oppas kunnen vinden, om toch te kunnen deelnemen. En ik kon beginnen met het tweede boek, omdat ik zoveel minder reistijd heb. Het boek dat echt nodig moest worden geschreven. Het gaat over autisme (en ad(h)d en dcd) en dyspraxie en is in het najaar af.

Genoeg over mij. Ook ouders en spelers moesten zich aanpassen aan de situatie. Ik vroeg een paar ouders om er over te schrijven en ik kwam tot een wonderlijke conclusie. De corona bracht helemaal niet

In een tijd waarin de wereld op zijn kop staat, werkt het heel goed om elke dag in het NU te leven en niet te ver vooruit te denken. Ook werkt het goed om direct te schakelen als zich een nieuwe situatie voordoet en ik heb elke dag genomen zoals hij kwam. Het viel me op dat daardoor de hele situatie normaliseerde en ik geen angst had voor de toekomst en niet aan allerlei doemscenario's dacht.

De rust op straat vond mijn kind heel fijn, en ik ook. Het was net alsof de omgeving beter afgestemd was op de hoeveelheid prikkels die hij aankan. Ook 1,5 m afstand heeft zijn voordelen, vooral als je ergens bent waar mensen normaal staan te dringen en geen rekening houden met iemand met autisme. Ik wil niet toe naar een 1,5 m samenleving, maar iets meer ruimte op straat vind ik best prettig!

Binnenkort verwacht:
Neuro-speciale kinderen begrijpen en begeleiden

zoveel schade toe als gevreesd. Gezinnen zijn ingespeeld om thuis zelf de boel te draaien met hun thuisprogramma's. En veel van de kinderen kwamen tot rust nu veel spanning wegviel.

Ook bijzonder was dat ouders nu beter zicht kregen op wat er op school eigenlijk aangeboden werd; en dat blijkt vaak van een veel te laag niveau. Helaas is dat geen verrassing voor me, maar nu hebben ze concrete voorbeelden om scholen duidelijk te maken dat het anders kan.

Nu, 4 maanden na het begin van de Coronatijd ben ik, hoewel voldaan en blij over een heleboel dingen, echt bekaf!

Er kan zoveel meer

Zelfstandig werkende spelers zijn goud waard. Ze denken mee, ze zijn flexibel en kunnen zelf hun grenzen aangeven zonder dat een werkgever dit voor hen doet. Ze begrijpen je kind en wat hij of zij nodig heeft, ze kunnen meedenken over het programma en de thuissituatie, ze zijn vaak heel stressbestendig en zijn zich bewust van hun attitude. Ze zijn gewoon onmisbaar in een vreemde situatie zoals de afgelopen tijd.

Voor spelers was het ook een rare tijd. Kon je nu wel of niet naar kinderen toegaan? En hoe doe je dat online met kinderen? Ik hoorde hoe mensen daarover nadachten, samen met de gezinnen, en tot heel passende oplossingen kwamen. Zo snel het kon zijn veel spelers weer gaan spelen. Wat ben ik trots op en dankbaar voor alle flexibele en passievolle spelers.

Horison zal het komende jaar vooral in het teken staan van weer de draad oppakken, en hoe ziet dat eruit na coronatijd? Ik kan er, net als de meeste mensen, nog niet over nadenken. En dat is wat het is. Dat is ook goed; het geldt voor vrijwel iedereen. Maar ik verheug me op de keer dat we elkaar weer live zullen ontmoeten en we weer met elkaar plannen kunnen maken om CSL de wereld in te dragen. Ik kijk naar jullie uit. Zorg ondertussen goed voor jezelf, en blijf gezond!

Er zijn geen feestjes meer, geen handen schudden en minder hugs. Voor de rest lijkt alles weer normaal... maar ik probeer nog even het gevoel uit de corona-tijd vast te houden...!

Anneke
met dank aan Wide en Sandra